

Xavier Dotras

31.01.07

a estudiant i, ara, musical, és un músic en el més, a Canet de Mar, dirigeix l'Orfeó Misericòrdia. Al 2006 surt el segon disc, del seu grup Xavier Dotras Trio, titulat "Nit".

“El 90% d'un tema de jazz és improvisat”

Xavier Dotras és músic per vocació, però també per un talent innat que l'ha fet experimentar tot els gèneres. Amant del jazz, passant per una trajectòria acadèmica com dedicant-s'hi a la pedagogia sentit més ampli del terme. A

-De de quan t'interesses per la música?

Vaig néixer en una família on el pare, la mare i tots els avis eren músics. M'hi vaig trobar embolicat sense voler-ho. Més endavant, d'adolescent, vaig veure que era la meva vocació. La predisposició (bona aptitud, oïda, musicalitat) hi va ajudar i així vaig decidir estudiar i fer-ne la meva professió.

- Tu has tingut una llarga formació acadèmica. Creus que un músic ha de passar per el Conservatori?

Depèn del concepte de "músic". Si entenem per músic un professional que domina una tècnica i un llenguatge musical crec que passar per un Conservatori o Escola Superior de Música és imprescindible. Allí li ensenyaran l'ofici. Actualment els Conservatoris disposen d'un currículums on l'alumne pot triar segons els seus gustos i expectatives. Els alumnes es poden especialitzar en jazz, rock, clàssica, música antiga, música tradicional, etc. A més, els Conservatoris són punts de trobada de nous músics, de persones amb les mateixes inquietuds i també laboratoris on es gestionen els nous projectes musicals.

- Més tard, t'interesses especialment pel jazz. Què té aquest gènere que no tenen els altres? Realment s'improvisa tant com diuen?

És clar que s'improvisa!!! És la característica essencial en el jazz. El 90% d'un tema de jazz és improvisat, aquesta és la seva gràcia i el que a mi m'atrau d'aquest gènere. És un tipus de música que lliga perfectament amb el concepte d'art que s'ha anat modelant durant el segle XX: l'obra d'art oberta. Quan comença un tema de jazz ningú no sap com acabarà, ni el propi intèrpret.

- També dediques part del teu temps a la pedagogia musical. És difícil ensenyar la sensibilitat que tot músic ha de tenir?

La sensibilitat no s'ensenyava, es transmet. La teva pròpia actitud respecte la música farà que els alumnes més sensibles absorbeixin aquesta sensibilitat. Però no hi ha una fórmula. Hi ha alumnes que són esponges i d'altres que per més que ho intentis no aconsegueixes fer-los tombar. A mi m'agrada molt tocar davant dels alumnes. Quan començo la classe (de piano) em poso a tocar. De seguida veus la diferència entre els alumnes que es queden absorbits per la música i els que esperen que acabis girats i mirant per la finestra.

-A Canet, dirigeixes l'Orfeó Misericòrdia. En què consisteix aquesta feina?

La tradició coral va lligada a la nostra cultura. A Canet, com en altres pobles, hi ha un grup de persones que des de fa 88 anys es troba per cantar. El que els mou és l'afecció a la música i al cant. Jo els dirigeixo. Ens trobem cada dimarts al vespre per a assajar un repertori de cançons que pot anar des del Renaixement fins a la música de pel·lícules. Són amateurs, no professionals. Però sense amateurs no existirien els professionals, doncs les vocacions no sorgirien. Tot i això, cada vegada costa més trobar gent que estigui disposada a sacrificar un vespre d'entre setmana per assajar. La gent prefereix quedar-se davant de la tele menjant-se la porqueria que els donen.

- A més a més, ets el teclista del mític grup "N'gai-n'gai". D'on treus el temps per a dedicar-te a tots els teus projectes i col·laboracions?

Tinc temps. Intento no treballar més del que necessito i disposar de temps per fer coses que m'omplin. Quan una cosa t'agrada la fas a gust i bé.

-Amb Xavier Dotras Trio heu enregistrat ""Retrospectives" (2004) i, aquest 2006, "Nit" Ens pots parlar d'aquest últim treball?

"Nit" és el resultat d'una feina feta durant dos anys. Després d'enregistrar "Retrospectives" vàrem posar fil a l'agulla per a preparar el segon disc del grup. De fet a "Nit" es poden sentir molts temes que van quedar al calaix després de gravar el primer disc. Amb "Nit" el grup ha fet un pas endavant. Nous colors i noves col·laboracions han fet que aquest projecte musical sigui més sòlid i consistent.

-Canet de Mar sempre ha estat un niu de músics, i un punt de referència a la comarca pel seu dinamisme cultural. Com veus la vida musical a la comarca? Creu que hi ha prou locals per a tocar en directe?

Veig molt malament l'estat de la cultura en el nostre país i per tant també a la comarca. No voldria ser pessimista però crec que és així. La vida musical està lligada a la vida cultural. La cultura ha de sortir de la gent, i la gent està per altres coses: per mirar la tele, pel Barça, per anar a comprar roba.....Cada vegada és més difícil mantenir una conversa cultural amb la gent del teu entorn perquè hi ha moltes altres coses que no són res més que embolcalls que distreuen. D'altra banda, a molts pares ni els passa pel cap portar els seus fills a un museu, a un concert o al teatre i els nostres joves creixen influïts per les pseudorealitats virtuals dels parcs temàtics o similars que només estan inventats perquè alguns es facin d'or. La cultura en majúscules no és rentable i està sorgint una nova cultura aigualida pels diners i la rendibilitat. Tot i això hi ha qui lluita a contracorrent. A Canet, per exemple, tenim la Plataforma Odeon que no para d'organitzar i gestionar projectes culturals de tot tipus. A Calella destaca l'activista Juan Carlos Narzekian que amb el tema musical no hi ha qui el pari. En quan als locals per tocar en directe, cada vegada n'hi ha menys. A Barcelona han tancat gairebé tots, i a comarques hi ha pocs locals on realment es pugui escoltar música.

-Quin és el pròxim projecte de Xavier Dotras?

Dedicar un CD al pintor van Gogh. Sempre he admirat la personalitat d'aquest pintor, no només per la seva obra, sinó pel seu concepte d'art que ve reflectit a les cartes que va escriure al seu germà Theo. He seguit les seves petjades a Amsterdam, París i a la Provença i ara m'agradaria dedicar-li el proper treball. La meua admiració a van Gogh simbolitzaria i representaria així a totes les persones que he admirat i que m'han influït: el meu pare, Bill Evans, Fellini, Chopin, Jobim i un llarg etc.

DM per Albert Lladó

o Comentarís >>

